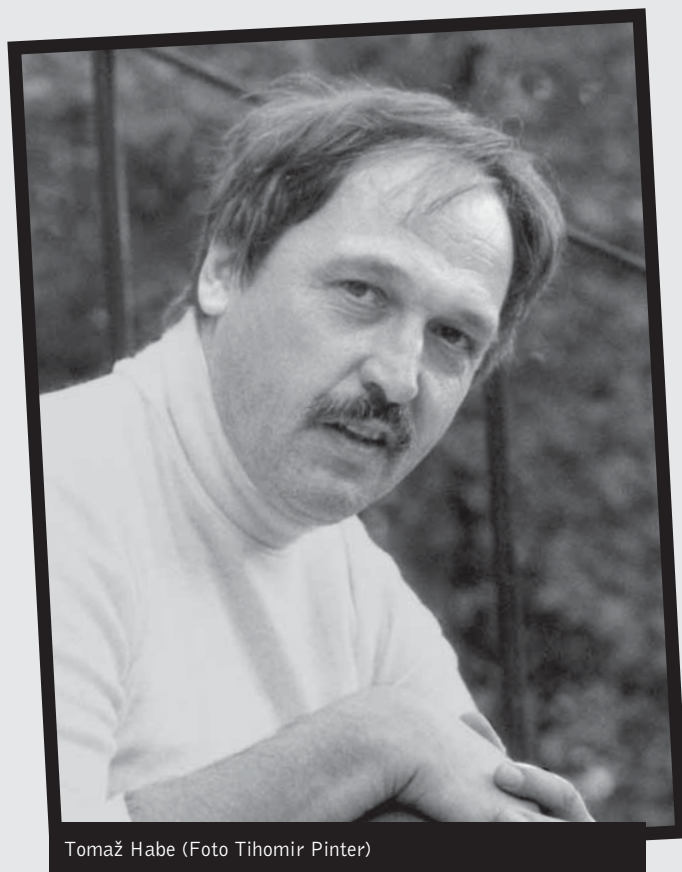

Tomaž Habe: najpomembnejša je melodika, ki je v meni

Tomaž Habe (1947, Vrhnika), skladatelj, dirigent, violinist in pedagog, je na Akademiji za glasbo v Ljubljani končal študij kompozicije in dirigiranja. Podiplomsko se je izobraževal pri L. M. Škerjancu in U. Kreku. Leta 2002 mu je senat Akademije za glasbo podelil priznanje pomembnih umetniških del na področju kompozicije. Ustvarjal je komorna in simfonična dela, koncerte, vokalno in scensko glasbo ter skladbe za pihalni, tamburaški in harmonikarski orkester. Za potrebe glasbenega izobraževanja je pisal učbenike in priročnike za učitelje, širok je njegov instrumentalni pedagoški opus. Predaval je na številnih seminarjih za pedagoge v vrtcih, osnovnih, srednjih in glasbenih šolah. Posebno velik in pomemben je njegov prispevek v vzgoji in izobraževanju mladih umetnikov.

Tomaž Habe je minulo leto (2012) z upokojitvijo sklenil dolgo in zanimivo, četrto stoletja trajajoče obdobje pedagoškega dela na Konservatoriju za glasbo in balet (bivša Srednja glasbena in baletna šola) v Ljubljani. Skozi njegovo glasbeno vzgojo in izobraževanje se je v tem glasbeno teoretsko pedagoškem obdobju razvijala in oblikovala vrsta generacij slovenskih glasbenikov različnih smeri. Ob prihodu na najin pogovor je dejal, da je v prvih prostih mesecih očistil nekaj stvari in jih objavil v edicijah DSS: *Quasi Habanera* (saksofon in klavir), *Dotiki* (violončelo in klavir), *Cvetovi košenin* (glas, altovski saksofon/

Tomaž Habe (Foto Tihomir Pinter)

rog in klavir), *Narodna in Scherzo* (rog in klavir), *Kolo* (zbirka samospevov in duetov na besedilo matere Tereze), *Tri oplate* (tenorska tuba ali bariton in klavir), *Listi iz spominske knjige* (oboa in klavir), *Strah* (flavta in klavir), *Melanholija* (flavta in klavir), *Prelepa si, bela Ljubljana* (15 priredb na glasbo Bojana Adamiča, glas in spremljavo). Tik pred izdajo je barvna slika-nica *Pisana račka* (18 pesmic za najmlajše).

Vaša prva zaposlitev je bila v glasbeni šoli Domžale, vendar ste po desetih letih odšli v osnovno šolo Radomlje. Ne zgodi se pogosto, da glasbeni pedagog individualno poučevanje inštrumenta zamenja za skupinsko poučevanje v razredu.

Na glasbeni šoli sem učil violino in kitaro, vodil orkester in pevski zbor, pouk je potekal le popoldne, štirikrat v tednu pa se je zaradi orkestrskih in zborovskih vaj pouk zavlekel pozno v večer. Sem družinski človek in sem trpel, ker nisem bil nič z družino. Menim, da si v pedagoškem poklicu uspešen, če imaš urejeno družino, zato sem, kljub temu da sem se na glasbeni šoli dobro počutil, odšel v osnovno šolo v Radomlje. Tam sem se dobro počutil, imel sem močno podporo v kolektivu in sem veliko nastopal s šolskim zborom. Zborovskih tekmovanj se nisem udeleževal, saj sem se držal načela, da so lahko v zboru prav vsi otroci, ki to želijo, in tako so peli tudi taki, ki so imeli slabše razvit posluš. Nikoli nisem delal selekcije med pevci, to se mi je tudi maščevalo, po drugi strani pa me je osrečevalo, da so vsi otroci lahko pridobili pozitiven odnos do glasbe. S tem zborom sem posnel televizijsko nadaljevanko *Moj prijatelj Piki Jakob*. Na osnovni šoli sem ostal osem let. Z učenci sem ogromno prepeval, na izletu sem imel v rokah kitaro, v razredu sem sedel za klavirjem, otroci so vedeli, da v glasbi nimam šibke točke. Kaj pomaga študij toliko pedagoških, andragoških in vseh drugih predmetov, če ostane učitelj v glasbi »bos«?

Kdaj ste začeli komponirati pesmi za otroke?

Za otroke sem začel komponirati že v glasbeni šoli. Sestra je učila na glasbeni šoli pripravnico in vodila zbor cicibanov, zato me je večkrat prosila, naj ji napišem pesmico. Tako sem kar vsakih štirinajst dni napisal novo pesmico in nastale so zbirke *Katka brez copatka*, *Pesmice za Barbaro*, *Semafor*, kasneje tudi zbirke *To je naša zgodovina*, *stara mesta, njih ljudje*, *Poje vam mladost*, *Naj doni do neba*, *Eno novo pošto*, *Tri pomladne pesmi* in *Čevlji gredo na sprehod*. Spomnim se, kako težko je bilo izdati prve zbirke, vso notografijo, vsako noto posebej sem postavil sam. Zbirke so hitro pošle, želel sem ponatis, toda matrice so se izgubile. Iz tega časa je muzikal *Ptički brez gnezda*.

Ena mojih raziskav je pokazala, da ste na revijah šolskih zborov med najpogosteje izvajanimi skladatelji, npr. v letu 1998 sem naštel kar 136 izvedb, v letu 1999 128 izvedb vaših otroških umetniških pesmi ali obdelav ljudskih pesmi.

Zakaj so vaše otroške zborovske pesmi tako priljubljene?

Najpomembnejša v mojih otroških pesmih je melodika, ki je v meni. Tudi besedila pogosto pišem sam in s tem je pesem res enovita. Za besedilo sicer velja pravilo, da ne sme biti premočno, kajti če je premočno, pride v skladbi namesto do spevnosti do recitativnosti. Slovenci imamo veliko otroške in mladinske poezije, a za uglasbitev jih je primerna mogoče le četrtina. Razgibanost skladbe ustvarim tudi s spremljavo, za katero pogosto pravijo, da je prezahtevna – posebno klavirska. Menim, da se da z nekaj truda vse izuriti.

Bili ste sodelavec revij *Ciciban*, *Cicido* in *Zmajček*.

Z uredniško politiko *Zmajčka* se nisem strinjal in sem sodelovanje prekinil, za *Cicido* pa še vsako leto ustvarim pesmico ali dve, saj je s Katarino Virant prijetno sodelovati.

Več let ste strokovni spremljevalec zborovske dejavnosti pri Javnem skladu RS za ljubiteljske kulturne dejavnosti, bili ste predsednik žirije na državni reviji otroških in mladinskih pevskih zborov v Zagorju ob Savi. Kaj menite o slovenskem otroškem in mladinskem petju?

Prvič, danes so redki zbori, ki so zelo uspešni, saj le redki zbori zaradi lastnih ambicij vadijo več ur, kot jih dodeljuje predmetnik. V zboru se izkazuje kakovosten pristop do glasbene vzgoje v razredu, v okviru katere je resnično premalo petja in s tem premalo doživljanja glasbe. Učitelji pri glasbeni vzgoji v razredu preveč poudarjajo znanje, premalo časa pa namenjajo petju. Le živo muziciranje vodi otroka v globoko čustveno doživljanje glasbe. Na šolah, kjer glasbena vzgoja v razredu temelji predvsem na petju, so tudi zbori boljši. Drugič, ne odobravam, da zborovodje tako pogosto posegajo po že izvedeni otroški zborovski literaturi, da se programi toliko ponavljajo. Na reviji se npr. pojavi skladba in naslednje leto jo slišimo petkrat. Zborovodja, ki sam išče in sestavlja pesemski program, pridobi večjo širino in možnosti pestrih interpretacij. Za zborovodjo je pomembno, da sam išče zvočno sliko notnega zapisa in se ne zgleduje po zvočni podobi izvedbe drugega zbora, naj ne ostaja ujetnik neke že slišane izvedbe, ki mogoče niti ni najboljša. Tretjič, pogrešam zborovodje, ki bi spremljali in vrednotili nastope otroških pevskih zborov na revijah in tekmovanjih. Seveda pa le zborovodja, ki sam ustvarja zvočne slike otroške zborovske pesmi, lahko presoja druge izvedbe.

Pri reviji *Glasba v šoli in vrtcu* včasih težko napolnimo notno prilogo z novimi skladbami za otroke, kako naj spodbudimo skladatelje, da bi več ustvarjali za naše otroke?

Ni tako malo skladateljev, ki ustvarjajo za otroke, le izdaje so bolj razpršene kot nekoč, ko smo imeli samo Grlico. Danes

zborovsko literaturo izdajajo Zavod RS za šolstvo, Javni sklad RS za ljubiteljske kulturne dejavnosti, pa tudi posamezni festivali in založbe. Pa še nekaj je: šole premalo kupujejo notna gradiva. Četudi ne izvajajo, bi morali glasbeni pedagogi kupovati otroško literaturo, temeljna dela bi morala imeti vsaka šolska knjižnica. Potem bi založbe tudi več natisnile. Redno spremljam nastajanje novih otroških pesmi, pri Društvu slovenskih skladateljev sem bil zadolžen za to področje. Menim tudi, da bi otrokom morali dati več možnosti izbire, da se ne bi ravnali le po izbiri odraslih. Predvsem v radijske in televizijske programe bi morali vključiti posnetke z glasbo, ki je primerna starosti otrok in razširiti ponudbo kakovostne otroške glasbe.

Ste kot predsednik Društva slovenskih skladateljev lahko vplivali na slovensko glasbeno stvarnost?

Imel sem zelo malo vpliva, kajti vsako dogovarjanje je stvar osebnega stika dveh oseb; če ima oseba, s katero si v stiku, neko širino in željo po premikih v določeni smeri, npr. v sprejemanju slovenske glasbe, v odnosu do slovenske glasbe, pride tudi do rezultatov. Ko bodo vsi izvajalci izvajali vsaj tretjino slovenske glasbe, bo pri nas tudi drugače. Sam sem vedno prepričeval svoje pevce ali člane orkestra, da je slovenska glasba lepa. Tudi tuji dirigenti, ki prihajajo k nam, dajejo prednost slovenski glasbi in jo vrednotijo enakovredno s svetovno klasiko. Mi pa se svojega dostikrat sramujemo in ga potiskamo stran.

Na seminarju Zborovska šola ste bili predavatelj, takrat sem vas vprašala, zakaj naši glasbeni pedagogi tako slabo obvladajo petje a vista – po notah. Tuji predavatelji so se namreč čudili, da udeleženci seminarja niso znali odpeti posredovanih partitur in tako niso uspeli izpeljati zastavljenih tem. Odgovorili ste mi, da bo kmalu drugače, saj se boste posvetili solfeggiu na vseh stopnjah glasbenega izobraževanja. Res ste ustvarili komplet učbenikov za solfeggio in za nauk o glasbi ter soustvarili učne načrte za nauk o glasbi in solfeggio za osnovne in srednje glasbene šole.

Leta 1983 sem se zaposlil kot profesor solfeggia in glasbenega stavka ter dirigent mešanega pevskega zbora in simfoničnega orkestra na Srednji glasbeni in baletni šoli v Ljubljani. Hitro sem ugotovil, da se moram sam lotiti sistematične izdelave gradiv za solfeggio in nauk o glasbi. Nekaj let sem ustvarjal samo učbenike, ki sem jih sproti preizkušal v razredu. Kupal sem literaturo po vsej Evropi in jo študiral, to so bila leta mojega intenzivnega iskanja. V učbenikih sem zasnoval evropsko raven znanja, tako da lahko vsak dijak nadaljuje študij kjerkoli v tujini. V največje zadoščenje mi je bilo, ko so dijaki odšli na študij v Nemčijo ali Francijo in povedali, da so pri meni dobili dobro podlago za nadaljnji študij. Ustvaril sem štiri učbenike za solfeggio in štiri učbenike za nauk o glasbi. Vsak učbenik za nauk

o glasbi ima svojo rdečo nit: v prvem zvezku so to otroški in drugi prazniki v letu, v drugem zvezku ljudsko izročilo o delovnih in prazničnih običajih, povezano z letnimi časi oz. naravo, v tretjem zvezku Slovenske ljudske stanovske in delovne pesmi in v četrtem zvezku stara slovenska mesta. Pri nauku o glasbi je nastala težava, saj sem imel preveč idealno predstavo in sem bil prezahteven. Nekateri pedagogi, posebno z mariborskega področja, so krasno delali, ogromno naših pedagogov pa še vztraja na starih okopih. Naj povem primer: ves svet uporablja za solmizacijski zlog pete stopnje zlog SOL in za sedmo stopnjo zlog SI, pri nas še vedno vztrajajo na zlogih SO in TI, celo na Akademiji za glasbo se ni nič spremenilo. Ali npr. ves svet gradi na ritmičnem parlattu, ki pa pri nas ni sprejet.

V tem času sem ustvarjal tudi inštrumentalni pedagoški opus: skladbe za kitaro, skladbe za violino, evfonij, klavir in trobento. Skomponiral sem skladbe za godalni orkester: *Pomladna suita* (klavir in godala), *suito Bremenski mestni godci, Štiri skladbe* (otroški simfonični orkester), *Šest plesov za godala, Tri primorske, Igrače* (otroški godalni orkester) in *Suita Carnioli*.

Menite, da ste izpolnili svoje poslanstvo, ali danes glasbeni pedagogi obvladajo petje a vista?

Tisti, ki so šli skozi moje šolanje, so novosti sprejeli, veliko jih ni opustilo starih navad. Seveda je treba neprestano uriti sposobnost petja po notah, da ne usahne. Sem član in večkratni predsednik TEMSIG-a (tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov) za področje solfeggia ter član komisije za medpredmetno skupino za kulturno-umetnostno vzgojo in tako še vedno sledim razvoju tega področja.

Na Akademiji za glasbo ste poučevali harmonijo in improvizacijo, solfeggia pa ne.

Z improvizacijo sem se ukvarjal od mladosti, aranžiral sem za različne ansamble, prepisoval aranžmaje s posnetkov, zato poznam veliko literature. Izkušnje, ki so bile nekje že rešene, sem vnašal v improvizacijo. Na akademiji je pouk solfeggia zdaj na višji ravni, a ga je še vedno premalo, da bi študentje bolje slišali. Tisti, ki ima žilico, bo dobro pisal nareke, drugi pa ne. So pa še druge zadeve s tega področja, ki bi jim bilo treba posvetiti več časa.

Niste imeli vpliva na predmetnik in učni načrt?

Zato tudi nisem ostal na akademiji, saj so tam strokovno-teoretični predmeti stranska veja izobraževanja. Ko je akademija povečala koncertno dejavnost, so pogosteje odpadala predavanja strokovnih predmetov, zato se nisem odločil za habilitacijo. Sodelovanje z dijaki na srednji šoli mi je dajalo več zadoščenja in mi je pomenilo več kot naziv akademjski profesor.

Uspeli ste tudi kot dirigent, vodili ste različne vokalne in inštrumentalne sestave.

Mešani pevski zbor Svobode Mengeš sem vodil sedemnajst let, z njim sem izvajal zahtevne programe. Profesor Janez Bole mi je vcepil ljubezen do renesanse, do slovenske ljudske pesmi, do repertoarja evropskih ustvarjalcev, kot so Z. Kodally, F. Poulenc ali S. St. Mokranjac. Leta 1989 sem prevzel vodenje mešanega pevskega zbora in simfoničnega orkestra Srednje glasbene in baletne šole v Ljubljani. V zboru nisem vzgajal zborovskih pevcev, zame je bil vselej na prvem mestu pedagoški proces, pevski zbor je bil podpora solfeggiu. Če je bila zborovska zasedba taka, da niso bile potrebne dodatne vaje, smo se udeležili tudi tekmovanj, tako smo dvakrat tekmovali in bili nagrajeni, sicer pa se nisem udeleževal zborovskih tekmovanj. Zame je bilo pomembno le resno, kontinuirano delo in vzgoja. S šolskim orkestrom sem redno vsako sredo vadil dvajset let, vaja ni odpadla niti enkrat, ob sredah nisem potrdil nobene udeležbe na kakršnem koli sestanku. Dijaki se navadijo urnika; če vaja enkrat odpade in pridejo zaman, jih naslednjič ni več. Pri zboru in orkestru sem posebno skrb posvečal izvedbam slovenske glasbe (L. M. Škerjanc, D. Bravničar, B. Arnič, F. Gerbič, S. Premrl, J. Gregorc, A. Srebotnjak, I. Petrič) in novitetam (R. Golob, Č. Sojar Voglar, P. Ramovš, P. Šavli, V. Avsec, J. Godler). Številni člani mojega orkestra so danes eminentni glasbeniki (M. Zupan, J. Kotar, M. Grahek, A. Žust). Za najrazličnejše odrasle vokalne sestave sem ustvaril več zbirk: *Pesem hoče biti luč*, *Pet pesmi, pet pokrajin*, tri pesmi na besedilo Toneta Pavčka *Kamen: Skrivnostni, Urok, Čudežni*, *Zbirka moških zborov*, *Zbirka ženskih zborov*, *Deset ljudskih šaljivih* za mešani zbor.

Tomaž Habe

Brali smo o vaših novoletnih koncertih in koncertih v naravi.

Novoletne koncerte smo med prvimi v Sloveniji izvajali z domžalskim komornim orkestrom in domžalskim komornim zborom, ki ga je vodil Karel Leskovec. Koncerti v naravi so bili organizirani v Arboretumu Volčji Potok, na njih smo vsako leto obeležili obletnice glasbenih velikanov in pri tem dajali prednost slovenskim skladateljem. Z nami so sodelovali najvidnejši

slovenski glasbeniki in solopevci. Izvajali smo tematsko oblikovane programe, ob obletnici Viktorja Parme *Rokovnjače*, ob obletnici Walta Disneyja sem priredil *Sneguljičico*, za koncertni oder sem priredil glasbo iz filma *Cvetje v jeseni*, izvajali smo operne in operetne zборе, Straussove in Leharjeve valčke in polke, popularno simfonično in revijsko glasbo. Nikoli pa za dodatek novoletnega koncerta nisem izvajal *Marša Radetzkega*, za iztek leta sem dodal Haydnovo *Uro*.

Kaj pa koncerti v Grobljah?

V cerkvi sv. Mohorja in Fortunata v Grobljah pri Domžalah je potekal poletni festival komorne glasbe od leta 1970 in prva leta smo tudi mi z domžalskim komornim orkestrom redno sodelovali skupaj s solisti, kot so bili solopevec Mitja Gregorač, violinist Tomaž Lorenz, trobentača Stanko Arnold in Tone Grčar, flavtist Matej Zupan ali klarinetist Jože Kotar.

Poznajo vas tamburaši in pihalni orkestri.

Zame je glasba kompleksna, tako rekoč ni dejavnosti, pri kateri se ne bi udeleževal. Poznajo me tudi harmonikarji, saj sem za domžalski harmonikarski orkester, ki je bil eden boljših v Sloveniji, pisal priredbe in nove skladbe, kot so *Kralj Matjaž, Slovenika, Sedemindvajseti – uvertura*. Napisal sem deset skladb za tamburaški orkester in orkester mandolin, največkrat izvajana je bila *Pastirče mlado*. S pihalnimi orkestri sodelujem od leta 1997, saj sem član in predsednik žirij njihovih tekmovanj, za te sestave tudi komponiram in med uspešnejše skladbe uvrščam *Simfonio Carnioli Soudaška*, ki je bila v stavkih 2, 5 in 7 tekmovalna skladba in v stavkih 1, 3 in 6 v umetniški kategoriji tekmovanja ter je tudi kasneje doživela veliko izvedb.

Komponirali ste tudi zabavno glasbo?

Pravzaprav sem se v letih, ko sem se odločal, ali me bo pot zapeljala v resno ali zabavno glasbo, težko odločil; oče je bil glasbenik, sestra je bila glasbenica, stric in teta sta bila v pedagoškem poklicu, pedagoški poklic je bil v družini, moral sem se odločiti ali hoditi na turneje z Mladimi levi ali biti resen učitelj. Za Mlade leve sem prepisoval aranžmaje s plošč in odnos do zabavne glasbe mi je ostal. Bil sem ustanovitelj festivala zabavne glasbe Glasbene snežinke, na njem so prvič nastopili Tomaž Pengov, Tomaž Domicelj, skladatelj Alojz Ajdič je predstavil svojo prvo skladbo. Kasneje me je v vode zabavne glasbe zaneslo, ko je hčerka še v osnovni šoli v sedmem razredu pela v kvartetu, nato v triu Katrinas, s katerim sem pripravil tudi izdajo plošče s slovensko zabavno glasbo. Takrat so me povabili na otvoritveni koncert na ljubljanskem gradu, zanj sem iz samih mladih inštrumentalistov sestavil orkester Juventus. Izvajali smo zimzelene slovenske popevke, posneli tudi ploščo in

jo poimenovali Slovo tisočletju. S triom Katrinas sem ustvaril tudi božični projekt in ploščo za Mobitel.

Nazadnje sem v lanskem letu sodeloval v projektu Mati domovina v Kočevju. Bil sem umetniški vodja tega festivala, ki sem ga zasnoval na slovenski glasbi. Kot prvo sem izbral skladbo skladatelja Marjana Kozine *Na svoji zemlji*. Hotel sem ozavestiti naše pomembno preteklo revolucionarno obdobje, v katerem so nastale izjemne glasbene umetnine: samospevi, zbori, simfonične skladbe, v tistem času so nastali pihalni orkestri. Poiskal sem glasbo na besedilo Toneta Pavčka in jo prearanžiral. Da sem vključil tudi zamejske Slovence, sem izbral skladbo *Rož, Podjuna, Zila*. Izbral sem pesmi, ki pojo o zemlji, o domovini in o lepotah Slovenije. V prihodnje se bo ta festival preoblikoval v domovinski dan za šole. Na ta dan se bo na šolah v dopoldanskem času po televiziji predvajala oddaja s slovensko ljudsko in umetno glasbo, mogoče bomo dodali tudi kakšen kviz, da bo zanimanje med mladimi večje.

Za svoje delo ste prejeli veliko nagrad in priznanj, naštejte tiste, ki vam pomenijo največ.

Iz prvega obdobja je zame najpomembnejša Kersnikova nagrada na področju kulture občine Domžale ter Veronikina nagrada občine Kamnik. Veliko mi pomenijo častni znak občine Bled, nagrada mestne občine Ljubljana za pedagoško delo ter seveda najvišja nagrada RS na področju šolstva (v preteklosti imenovana Žagarjeva nagrada). Prejel sem tudi Gallusovo plaketo – najvišje priznanje Javnega sklada RS za ljubiteljske kulturne dejavnosti, Škerjančevo nagrado ter Adamičevo listino. Lahko omeniva še nagrado strokovne žirije RTV Slovenija za zabavno skladbo na festivalu Glasbene snežinke in prvo nagrado strokovne žirije RTV Slovenija za skladbo Oda Ireni z Mladimi levi.

Ste skladatelj in prirejevalec, vaš kompozicijski opus obsega prek štiristo del.

Vsa moja dela so bila izvedena, na kar sem zelo ponosen. Med komornimi deli naj izpostavim *Trobilni kvintet*, *Trobilni trio Ko je telo*, *Pihalni trio Atai*, *Godalni trio*, *Slavček in vrtnica*, *Klavirski trio*, *Ad hominem*, *V gozdu* (flavta solo, godalni kvartet in harfa), *Dve koroški* (trobila), *Nostalgija* (kvartet saksofonov), *Stoji, stoji Ljubljana'ca* (kvartet klarinetov), *Rdeče črno, rumeno* (za glas, klarinet in klavir). Najpomembnejša simfonična dela so *Tanja* (kantata za soliste, zbor in orkester), *Simfonični scherzo*, *Poema* (klavir in simfonični orkester), *Koncert za trobento in orkester*.

Vaša glasba je zapisana tudi na nosilcih zvoka, ploščah in zgoščenkah.

Imam svojo avtorsko ploščo in čakam na izdajo plošče Slovenska mesta (z radijskim zborom), ki je rdeča nit mojega četrtega

učbenika za nauk o glasbi. Posamezne skladbe pa so na številnih nosilcih zvoka, ki so jih posneli naši zbori in orkestri.

Sva se dotaknila vsega, kar je pomembno violinistu, skladatelju, dirigentu in pedagogu Tomažu Habetu?

Rad bi poudaril, da mi je v največje zadovoljstvo, ko srečam vrhunske glasbenike, pevce in člane različnih slovenskih zborov in orkestrrov, nekoč moje dijake, ki me z veseljem pozdravljajo, klepetajo z menoj, pripovedujejo o svojem življenju in uspehih. Vesel sem, da smo ohranili pristen človeški stik in zaupanje, ki sem si ga pridobil kot pedagog, to mi pomeni več kot vsa priznanja, ki so mi jih podelili.

Obstaja še kakšna skrita želja v smislu »to bi še, ker doslej nisem imel časa«?

Jasno, komponiranje, zdaj ogromno komponiram. Lani sem krstil koncert za tubo in simfonični orkester, ki je posvečen Trubarju. Se mi zdi, da bo redko izveden, ker je solističen part zahteven, zato ga bom nadgradil v simfonijo. Pred menoj je še veliko projektov.

#Viri

1. <http://www.dss.si/?avtorspada=23&lang=slo> (januar 2013).
2. Križnar, Franc (2006). *Portreti gorenjskih glasbenikov*. Maribor: CIMRS Univerze v Mariboru.
3. Žvar, Dragica (2006). *Otroška zborovska pesem 20. stoletja*. Doktorska disertacija. Ljubljana: Akademija za glasbo.